

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **RTV Cheb s. r. o.,** se sídlem Dlouhá 42/10, Cheb, zastoupené Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem Příkop 843/4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, č. j. 12842/14/5000-14306-702189, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016, č. j. 30 Af 41/2014 – 48,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016, č. j. 30 Af 41/2014 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (do 31. 3. 2017 existující ve formě komanditní společnosti „RTV Cheb, k. s.“) uplatnila v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období leden, duben, červenec a říjen 2010 osvobození od daně bez nároku na odpočet podle § 56 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění účinném pro daná zdaňovací období (dále jen „zákon o DPH“), a to u plnění uskutečněných na základě smluv uzavřených s Českou republikou – Ministerstvem vnitra a Českou republikou – Ministerstvem obrany.

[2] První ze smluv označenou jako „*Nájemní smlouva na umístění telekomunikačního zařízení*“ uzavřela žalobkyně jako pronajímatelka s Českou republikou – Ministerstvem

vnitra jako nájemcem dne 14. 5. 2003. Předmět smlouvy byl vymezen jako „*nájem nebytových prostor v 8. a 9. nadzemním podlaží nemovitosti* [na st. p. č. 199 v obci Háj u Staré Vody] *o celkové výměře 17,2 m*^{2} *za účelem umístění a provozu základnové stanice nájemce sestávající ze dvou anténních jednotek Katherin K 733 037, technologie PEGAS BS 8 /G2/ a technologické přípojky elektrické energie*“. Nájemce ve smlouvě prohlásil, že je vlastníkem telekomunikačního zařízení, které bude provozováno na nemovitosti pronajímatele, a že toto zařízení je součástí telekomunikační sítě pro Policii ČR, složky integrovaného záchranného systému a pro územní orgány státní správy - PEGAS.

[3] Druhou smlouvu označenou jako „*Smlouva o nájmu*“ uzavřela žalobkyně jako pronajímatelka s Českou republikou – Ministerstvem obrany jako nájemcem dne 15. 9. 2008. Podle čl. 1.2 smlouvy byl předmětem nájmu „*prostor na pomocné konstrukci stožáru a nebytové prostory - místnost o výměře 5 m*^{2} *v 10. patře budovy, bez čp/če, způsob využití – stavba technického využití, postavené na st. p. č. 199, která se nachází v k. ú. Háj u Staré Vody*“. Smlouva dále upřesňuje, že v místnosti je umístěna technologie ve vlastnictví nájemce, kterou tvoří 2 bedny s elektronikou, 2 vysílače MV a 2 zařízení UPS. Na pomocné konstrukci stožáru jsou pak umístěny 2 antény a 2 paraboly, které jsou rovněž vlastnictvím nájemce. Podle čl. 2 smlouvy vymezujícího účel nájmu je předmět nájmu „*užíván k umístění antén a technologie, která zabezpečuje provoz celého zařízení a k přenosu dat pro obranu státu*“.

[4] Finanční úřad pro Karlovarský kraj posoudil uskutečněná plnění jako službu spočívající v poskytnutí práva využití věci nebo práva podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, nikoliv jako nájem. Platebními výměry ze dne 20. 5. 2013 (č. j. 456933/13/2403-24801-403309 a č. j. 456928/13/2403-24801-403309) a ze dne 25. 5. 2013 (č. j. 456922/13/2403-24801-403309 a č. j. 456771/13/2403-24801-403309) proto doměřil žalobkyni DPH ve výši 5 915 Kč a stanovil penále ve výši 1 183 za každé ze zdaňovacích období leden, duben, červenec a říjen 2010.

[5] Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně v záhlaví označeným rozhodnutím. Zdůraznil, že pojem „*nájem nemovitosti*“ je třeba pro účely zákona o DPH vykládat v souladu s judikaturou Soudního dvora EU jako poskytnutí práva pro danou osobu na smluvenou dobu a za smluvenou úplatu zabrat nebo užívat nemovitost podobně jako vlastník za současného vyloučení stejných práv třetích osob. V posuzované věci však nájemce neužíval ani nemohl užívat dané prostory jako vlastník za současného vyloučení práv třetích osob, protože ochoz, na němž byly umístěny antény, byl volně přístupný všem nájemcům, a před vstupem do místností, v nichž se nacházela technologie, musel nájemce volat operátora. Nadto, nájemce mohl užívat prostory pouze pro účel vymezený ve smlouvách.

[6] Dále žalovaný z judikatury Soudního dvora dovodil, že nájem nemovitosti je činností „*relativně pasivní*“. To znamená, že pokud komplexní služba zahrnuje i jiné složky než nájem, nemůže být většinou za nájem považována. V nyní posuzované věci nebylo hlavním cílem smluv pasivní přenechání nebytového prostoru k užívání za sjednané nájemné, ale poskytnutí práva na umístění a provozování antén a monitorovacích technologií pro zajištění vzdušného prostoru ČR a NATO. Poskytnutí nájmu tedy bylo prostředkem k získání prospěchu z hlavního plnění poskytovatele za nejvýhodnějších

podmínek, tj. z provozu zařízení k přenosu dat za využití objektu, který je k tomu architektonicky a technologicky určen.

[7] Smlouva s Ministerstvem obrany neurčuje stavebně oddělenou konkrétní část nemovitosti pro umístění antén a parabol, ale ponechává rozhodnutí o umístnění na žalobkyni. Smluvní ujednání, podle kterého je předmětem nájmu prostor na pomocné konstrukci stožáru za účelem umístění antén, nezakládá podle žalovaného skutečný nájem, ale poskytnutí práva umístit antény v dohodnutém prostoru. Pronajatá místnost slouží k umístnění technologických zařízení, která tvoří s anténami jeden technologický celek. Poskytnutí možnosti umístit na pomocné konstrukci stožáru antény a poskytnutí místnosti k uložení technologie proto představuje neoddělitelné plnění. Daná smlouva obsahuje také nestandardní ujednání o ceně – způsob jejího výpočtu se odvíjí od počtu umístěných technologických zařízení. Z charakteru a podmínek smlouvy uzavřené s Ministerstvem vnitra pak žalovaný dovodil, že poskytované plnění má obdobný účel jako plnění ve smlouvě s Ministerstvem obrany.
[8] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ve vztahu k námitkám označeným v žalobě body 1–2, 4–7 a 9–10 krajský soud konstatoval, že se ztotožnil se závěry žalovaného a na jeho odůvodnění plně odkázal. Závěr žalovaného, že předmětná plnění představovala poskytnutí práva využití věcí nebo práva, byl správný. Soudu se jevil správný i výklad zákona o DPH, evropské legislativy i judikatury. Ve vztahu k žalobním námitkám č. 3 a č. 8. soud citoval část vyjádření žalovaného k žalobě s tím, že se s jeho argumentací ztotožnil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Byť kasační námitky výslovně nepodřadila pod některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že uplatnila důvod podle písmene a) citovaného ustanovení.

[10] Stěžovatelka namítla, že rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 10. 2001, *Stichting Goed Wonen*, C-326/99, ze kterého vyšel žalovaný, se týká užívání družstevních bytů. Není proto zřejmé, jak souvisí s nyní posuzovanou věcí. Obdobně není zřejmá souvislost rozsudku ze dne 12. 6. 2003, *Sinclair Collis*, C-275/01, který se týkal umístění automatů na prodej cigaret.

[11] Dále stěžovatelka nesouhlasila s výkladem rozsudku Soudního dvora ze dne 27. 9. 2012, *Field Fisher Waterhouse*, C-392/11. Podle stěžovatelky z něj plyne, že komplexní služba zahrnující kromě nájmu nemovitosti i jiné složky může být považována za nájem, a může být proto od DPH osvobozena. Podle citovaného rozsudku byly součástí nájmu následující složky: pojištění budovy, dodávka vody, vytápění celé budovy, opravy její infrastruktury a strojního zařízení (zejména výtahů), úklid společných prostor a ostraha v budově. Nedává proto smysl, proč žalovaný nepovažoval za neoddělitelné plnění situaci, kdy jedna část zařízení není schopna fungovat bez druhé a naopak. Krajský soud pochybil, pokud souhlasil, že pasivní poskytnutí nájmu nebylo pro nájemce cílem, ale prostředkem

k získání prospěchu z hlavního plnění – tj. z provozu zařízení k přenosu dat za využití objektu, který je k tomu architektonicky a technologicky určen. Každý nájem přináší zákazníkovi prospěch z užívání najatých věcí s cílem, aby najaté věci užíval pro výkon své činnosti. Stěžovatelka jakožto pronajímatel neprovozuje zařízení k přenosu dat, ani jej nevyužívá. Dotčené zařízení provozuje nájemce. Prospěchem stěžovatelky je nájemné. K tvrzení, že smluvní ujednání o ceně bylo nestandardní, stěžovatelka namítla, že Soudní dvůr ve svých rozsudcích nepovažoval cenu za nájem za okolnost směřující v neprospěch nájmu nemovitých věcí.

[12] Hlavním cílem dotčených smluv bylo přenechání nebytového prostoru k užívání spolu s vedlejším cílem spočívajícím v umístění antén k přenosu dat provozovaných nájemcem, resp. umístnění antén a monitorovacích technologií pro zajištění bezpečnosti vzdušného prostoru ČR a NATO provozovaných nájemcem.

[13] Závěr, že stěžovatelka nemohla užívat nemovitost jako vlastník, nebyl správný. Situace, kdy nájemce při vstupu do najatých prostor kontaktuje operátora, je zcela běžná a nebrání užívání najatých prostor nájemcem. Obdobná služba funguje i v budově, kde sídlí žalovaný jako jeden z nájemců. Zástupce stěžovatelky si ověřil, že při vstupu musí návštěvník na vrátnici nahlásit, za kým jde, a předložit průkaz totožnosti. Pokud je nájemce povinen předat pronajímateli (tj. stěžovatelce) seznam osob, které jsou oprávněny provádět údržbu, revize a opravy umístěných zařízení, jedná se o službu pro nájemce. Pronajímatel zajišťuje nájemci ostrahu a na jeho přání umožňuje vstup pouze osobám určeným nájemcem. V rozsudku *Field Fisher Waterhouse* Soudní dvůr označil ostrahu za součást nájmu. Ve světle tohoto rozsudku představuje služba operátora prostředek k získání prospěchu z hlavního plnění za nejlepších podmínek. Využití dotčených služeb nelze samo o sobě považovat za účel. Nájem nemovitého majetku a poskytování služeb s ním spojených tvoří objektivně jedno plnění – jeden nájem osvobozený od DPH na výstupu. Bod 4.8 smlouvy proto není omezením práv nájemce. Obdobně není omezením práv nájemce ani bod 4.7 smlouvy o nájmu, podle kterého nájemce nesmí předat předmět nájmu do podnájmu nebo výpůjčky třetí osobě. Toto ujednání je plně v souladu s § 6 odst. 1 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor. Dále stěžovatelka podotkla, že pokud by platilo, že do pronajatých prostor nemohou mít přístup třetí osoby, nebylo by možné, aby v obchodních centrech byly pronajaty obchody různým společnostem, neboť do nich vstupují třetí osoby – zákazníci.

[14] Podstata sporu spočívá podle stěžovatelky v tom, zda lze nájem místa (prostoru) pro umístění telekomunikačního zařízení považovat za nájem nebytových prostor, který je osvobozen od DPH na výstupu. Pro vyřešení tohoto problému je třeba odpovědět na dvě otázky. Zaprvé, zda lze za nájem nebytového prostoru považovat pouze nájem místnosti nebo i nájem plochy pro umístění telekomunikačního zařízení. Zadruhé, kdy je užívání nebytového prostoru nájmem a kdy se jedná o jinou službu než užívání nebytového prostoru. Odpověď na první otázku poskytuje rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 3. 2005, *Fonden Marselisborg Lystbådehavn*, C-428/02, který pod pojem nájem zahrnul za určitých okolností i nájem míst na vodě pro kotvení lodí. Shodně by mělo být nahlíženo na nájem místa pro umístění telekomunikačního zařízení. Odpověď na druhou otázku se nachází v rozsudku ze dne 18. 11. 2004, *Temco Europe*, C-284/03. Jestliže Soudní dvůr v tomto rozsudku zdůraznil znak spočívající v době nájmu, učinil tak, aby odlišil

nájem nemovitosti, který je obvykle spíše pasivní činností závisející na pouhém plynutí času, aniž by byla vytvářena významnější přidaná hodnota, od ostatních činností, které mají povahu průmyslového nebo obchodního podnikání. Ze skutečnosti, že se nájemné odvíjí od doby užívání nemovitosti, a nejlépe tak odráží povahu nájmu, nelze dovozovat, že by bylo nutné odmítnout kvalifikaci jako nájmu situaci, kdy odměna pronajímatele zohledňuje i jiné skutečnosti, obzvláště mají-li akcesorickou povahu vůči odměně závisející na plynutí času nebo jestliže nejsou odměnou za žádnou jinou službu než pouhé přenechání věci. Ve světle citovaného rozsudku lze považovat nájem místa (prostoru) pro umístění telekomunikačního zařízení za nájem nemovitého majetku i v případě, kdy je poskytnuto právo dočasného užívání určité plochy za úplatu stanovenou nikoliv podle užívané plochy, ale podle jiných skutečností. Předmětem takové transakce je pasivní poskytování plochy k užívání za úplatu odvíjející se od plynutí času, nikoliv služba, kterou lze kvalifikovat jinak.

[15] Pokud by stěžovatelka připustila, že hlavním cílem smluv bylo poskytnutí práva na umístění technologického zařízení, pak v takovém případě měl být upraven koeficient podle § 76 zákona o DPH a stěžovatelka měla mít vyšší nárok na odpočet DPH na vstupu, který se tímto koeficientem krátí. Správce daně jen přesunul plnění z osvobozeného plnění od DPH na výstupu do plnění zdaňovaného DPH na výstupu, aniž by tuto změnu promítl do koeficientu a zvýšení odpočtu DPH. Aprobováním tohoto postupu se krajský soud dopustil nezákonnosti.

[16] Pokud by byl akceptován názor žalovaného, že na posuzovanou věc nedopadá § 56 zákona o DPH, ale že se jedná o službu podle § 14 téhož zákona, neexistuje důvod, proč by taková služba neměla být osvobozena od daně podle § 68 odst. 9 písm. a) zákona o DPH.

[17] Závěrem stěžovatelka navrhla, aby se Nejvyšší správní soud obrátil na Soudní dvůr s otázkou týkající se výkladu, zda v posuzované věci je hlavním plněním přenechání nebytového prostoru k užívání a vedlejším plněním umístění antén k přenosu dat, resp. umístnění antén a monitorovacích technologií pro zajištění bezpečnosti vzdušného prostoru ČR a NATO, a zda je proto třeba obě plnění považovat za jediné plnění – nájem osvobozený od DPH bez nároku na odpočet.

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve přezkoumatelností napadeného rozsudku, protože námitky směřující proti právnímu posouzení věci samé nelze posoudit, pokud přezkoumávaný rozsudek neobstojí po formální stránce – tedy pokud krajský soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je vadou, jíž se Nejvyšší správní soud musí zabývat z úřední povinnosti i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítl (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (§ 54 odst. 2 s. ř. s.) představuje součást práva na spravedlivý proces i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy). Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro závěr, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nebo ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

[23] Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Není-li zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nestačí, pokud soud uvede, že žalobní námitky jsou nedůvodné nebo nesprávné, ale nevysvětlí, v jakých konkrétních právních, případně skutkových důvodech nesprávnost nebo nedůvodnost žalobní argumentace spočívá (srov. např. rozsudky ze dne 14. 7. 2005 č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73).

[24] V nyní napadeném rozsudku se krajský soud bez dalšího ztotožnil se závěrem žalovaného, že plnění uskutečněné stěžovatelkou představovalo poskytnutí práva využití věci nebo práva ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, nikoliv nájem podle § 56 odst. 3 téhož zákona. Úvahy krajského soudu, na jejichž základě označil závěr žalovaného za správný, ovšem nenalezly odraz v písemném vyhotovení rozsudku. Krajský soud pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, podle kterého „[j]*e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil*“.

[25] Podmínky, za nichž Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku připustil, aby si krajský soud závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil, aniž by doplnil vlastní argumentaci, nebyly v nyní posuzované věci splněny. Takový postup je přípustný pouze tehdy, pokud se žalobní námitky shodují s námitkami odvolacími a rozhodnutí žalovaného na ně řádně a v úplnosti odpovídá. Porovnáním odvolání (včetně jeho doplnění ze dne 9. 4. 2014) se žalobou však nelze dospět k závěru, že by stěžovatelka pouze zopakovala odvolací námitky. Přestože podstata její argumentace je obdobná, stěžovatelka v žalobě své námitky doplnila a rozvinula. Žalobní body obsahují zcela konkrétní námitky, kterými stěžovatelka závěrům žalovaného oponovala (srov. závěry žalovaného shrnuté výše v odst. [5] až [7] s námitkami stěžovatelky shrnutými v odst. [10] až [17], které odpovídají obsahu žalobních

bodů, příp. s textem narativní části rozsudku krajského soudu na str. 2 až 13, který žalobu doslova kopíruje).

[26] Aniž by Nejvyšší správní soud hodnotil důvodnost uplatněných námitek, nepovažuje otázky vznesené stěžovatelkou za natolik triviální, že by je krajský soud mohl vypořádat pouhým odkazem na rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka vznesla především konkrétní argumentaci směřující ke zpochybnění závěru žalovaného, že nemohla užívat pronajatou nemovitost jako vlastník. Tato skutečnost byla přitom jedním z klíčových argumentů, z nichž žalovaný dovodil, že se nemohlo jednat o nájem. K této otázce se krajský soud nijak nevyjádřil. Mezi účastníky bylo dále sporné, které plnění bylo hlavním plněním určujícím daňový režim a které plnění bylo pouze prostředkem k získání prospěchu z hlavního plnění. Hlavní cíl uzavřených smluv, který je jednou z indicií pro určení hlavního plnění, účastníci řízení vyložili odlišně. Krajský soud však tyto základní otázky nevyjasnil a vůbec se nezabýval tím, které plnění bylo plněním hlavním, jakou mělo povahu (zda se jednalo o nájem nebo jinou službu podléhající DPH) a jaký vliv měla na daňový režim případná ostatní poskytnutá plnění. Oba účastníci řízení k těmto otázkám odkazovali na judikaturu Soudního dvora, z níž však dovozovali odlišné závěry. Krajský soud nevysvětlil, z jakých důvodů se přiklonil k výkladu žalovaného.

[27] Obdobně v případě námitek označených v žalobě č. 3 a č. 8 (srov. výše shrnutí obdobných kasačních námitek v odst. [15] a [16]) krajský soud pouze citoval část vyjádření žalovaného k žalobě, s jehož závěry se ztotožnil, aniž by jakkoliv blíže vysvětlil, proč dal přednost stanovisku žalovaného a považoval tím žalobní námitky za vyvrácené.

[28] V závěru žaloby stěžovatelka navrhla, aby se krajský soud obrátil na Soudní dvůr s předběžnou otázkou, zda bylo v posuzované věci hlavním plněním přenechání nebytového prostoru k užívání a vedlejším plněním umístění antén k přenosu dat provozovaných nájemcem, a zda lze tato plnění považovat za jediné plnění představované nájmem nemovitosti. Byť podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie není krajský soud s ohledem na své postavení soudu, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky, povinen podat předběžnou otázku v případě pochybností o výkladu práva EU, měl se k návrhu stěžovatelky alespoň nějak vyjádřit.

[29] Z výše uvedeného plyne, že krajský soud zcela rezignoval na svou úlohu přezkoumat zákonnost rozhodnutí žalovaného. Závěr o správnosti napadeného rozhodnutí není jakkoliv právně odůvodněn a není vztažen ani k žádným skutkovým okolnostem. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že odůvodnění krajského soudu nedostačovalo požadavkům kladeným na řádné a přezkoumatelné odůvodnění. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud v tomto okamžiku nemůže vyjádřit k námitkám uplatněným stěžovatelkou v kasační stížnosti vztahujícím se k věcnému posouzení. Řádné a úplné vypořádání právních a skutkových argumentů stěžovatelky bude úkolem krajského soudu v dalším řízení. Za uvedených okolností by byla předčasná rovněž úvaha Nejvyššího správního soudu, zda by bylo namístě podat v dané věci předběžnou otázku k Soudnímu dvoru.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1. s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). **Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).**

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu